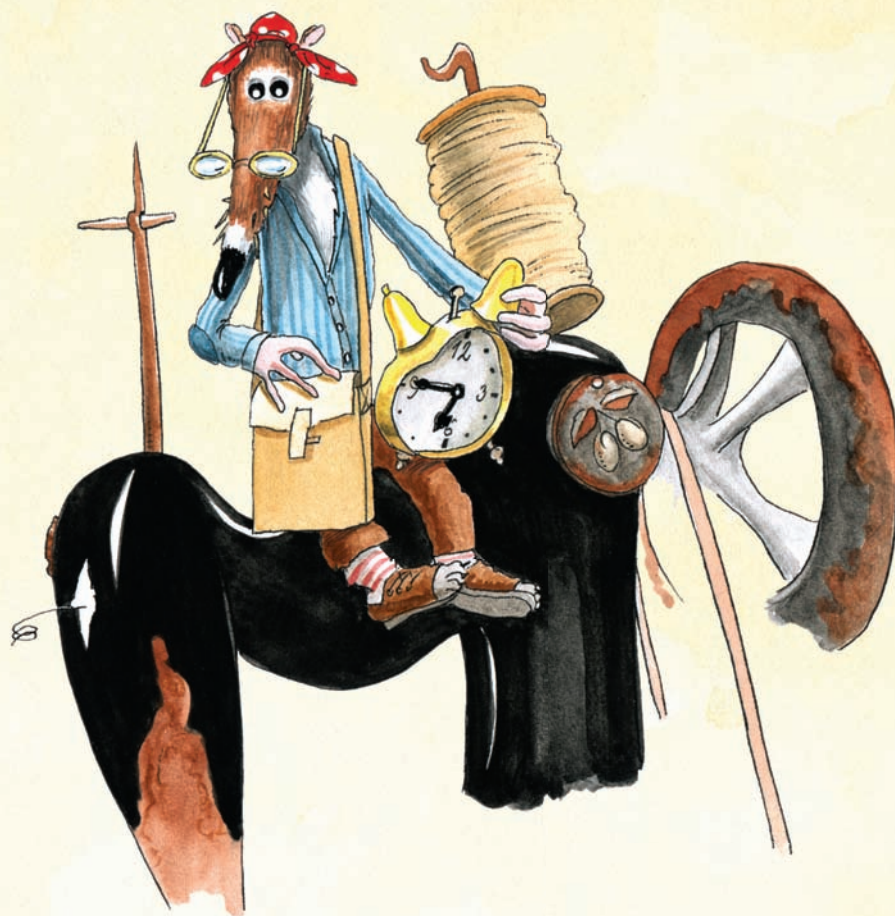
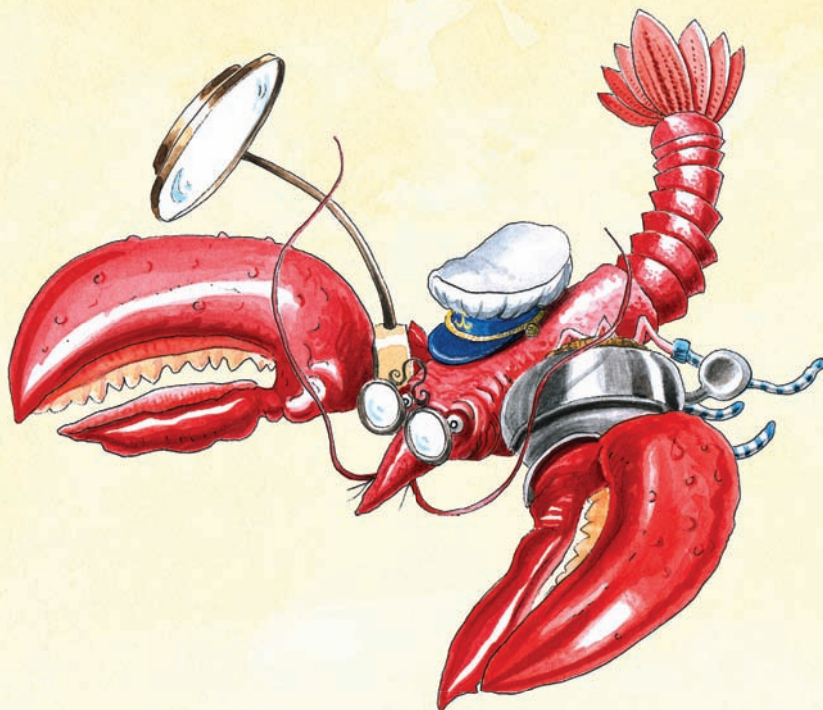

Daleko na Moravě, uprostřed Valašského království, na malém smetišti poblíž Vizovic žili dva krysáci – Hubert a Hodan. Bydleli v útulných zásuvkách starého šicího stroje s výhledem na vysavač. V šicím stroji s nimi bydlel i sádrový trpaslík Ludvík. Ten byl ze všech tří nejmoudřejší – neříkal tak ani tak, ale dobře věděl, že na jeho slova dojde.

Nezapomněli jsme na někoho? Ale ovšem – na potkana Edu! Báječného, obdivuhodného, nezapomenutelného kamaráda Edu, který obyvatelům smetiště proměnil život v nádherné dobrodružství! Ale když mu skončila dovolená, vrátil se do Prahy a od té doby po něm nebylo ani vidu, ani slechu.

1. RAK VINCENT

neboli Doma je doma

Nad Valašským královstvím se rodil krásný den. Sluníčko se vyhouplo na oblohu, zazvonil budík, CRRRRRRR, a Hubert s Hodanem se probudili. Ani se jim nechtělo otvírat oči, natožpak vstávat, ale nakonec přece jen vylezli ze šuplíků, snesli dolů trpaslíka Ludvíka a pustili se do ranní hygieny. Vyčistili si zuby kartáčkem na ruční pohon, osprchovali se vodou z konvičky, nechali se vyhřebelcovat myčkou z kuchyňského robota a nakonec si dopřáli mydlinkovou lázeň ve staré výlevce.

U snídani se Hubert rozmrzele zeptal: „Jak ses vyspal, Hodane?“

„Špatně,“ zabručel Hodan pohřebním hlasem a popotáhl. „Ludvíčkovi se stýská po Edovi... Copak asi Edáček dělá? Jestlipak se mu po nás taky stýská?“

„Co by dělal!“ opáčil Hubert. „Znáš Edu! Maká v laboratoři pětadvacet hodin denně, na stýskání nemá čas!“

Podal Hodanovi sýr a řekl: „Stýskat se může, ogaři, ale snídat se musí!“

Ale Hodan zavrtěl hlavou: „My s Ludvíčkem ani nemáme hlad.“

Hubertovi bylo jasné, že musí Hodana rozveselit. Probudit v něm chuť do života. Hodila by se kapka pravé valašské trnkovice, která zahání smutek, ale kde ji vzít? Ale Hubert si uměl poradit.

„Podívám se do schránky,“ pronesl tajemně a vlezl dovnitř. „Možná že nám někdo píše...“

„Eda...?“ špitl Hodan s nadějí v hlase.

„Nevím,“ hlásil Hubert. „Je tady tma...“

Vylezl ze schránky s pohlednicí v zubech, zahleděl se na písmo a zajásal: „Eda nám píše z Prahy!“

„Ukaž!“ zvolal Hodan a zmocnil se pohlednice.

„Mi... lí... přá... telé,“ četl pomaloučku, „tě... ším... se na... vás...“

Trpaslík Ludvík neříkal tak ani tak, ale poznal Hubertovo písmo. Tu pohlednici nenapsal Eda, ale Hubert! To je záhada. Hubert zfalšoval pozdrav od Edy, ale proč? Aby Hodanovi udělal radost, a to je, kamarádi, chvályhodná věc.

„Podíváme se za Edou,“ nadhodil Hubert.

„Pojedeme do Prahy?“ vyhrkl Hodan.

„Kdepak, Hodane, Praha je daleko,“ vysvětloval Hubert. „My se tam podíváme dalekohledem!“

„A to jde? Na takovou dálku?“

„Všecko jde, když se chce. Ale musí to být hodně silný dalekohled! Víš co? Poradíme se s Vincentem!“

„Myslíš raka Vincenta?“

„Ovšem, rak Vincent je slavný cestovatel, ten bude vědět, kde se dá sehnat pořádný dalekohled!“

Naložili Ludvíčka na vozík z naběračky a jeli. Nebylo to daleko. Zastavili u zavařovací láhve a Hubert zaťukal na sklo.

„Na Vincenta musíme uctivě zaklepat, protože...“

V láhvi koulel očima velký rak. A hned skočil Hubertovi do řeči: „... protože jsem nejstarší obyvatel smetiště, rozumíte?“

Roztočil se jako čamrda, až se Hodanovi zatočila hlava.

„A proč se v té láhvi točí?“ chtěl vědět Hodan.

„Vincent býval cestovatel,“ řekl Hubert, ale ten se ujal slova sám.

„Jenomže pak jsem spadl do téhle láhve a nemůžu ven! Tak se točím a točím a točím!“

„A proč se točíš pozpátku?“ vyzvídál Hodan.

„Protože jsem rak, u všech všudy!“ durdil se Vincent. „Copak nevíš, že my raci chodíme pozpátku? A co mi vlastně chcete?“

„Hledáme pořádný dalekohled,“ pravil Hodan.

„Nevěděl bys o nějakém?“ přidal se Hubert.

Rak Vincent se zadumal a nakonec řekl: „O jednom bych věděl. Když mě dostanete ven, je váš!“

„Platí,“ přikývl Hubert. Přinesl udici a do láhve spustil háček.

„Tož, Vincente, drž se!“

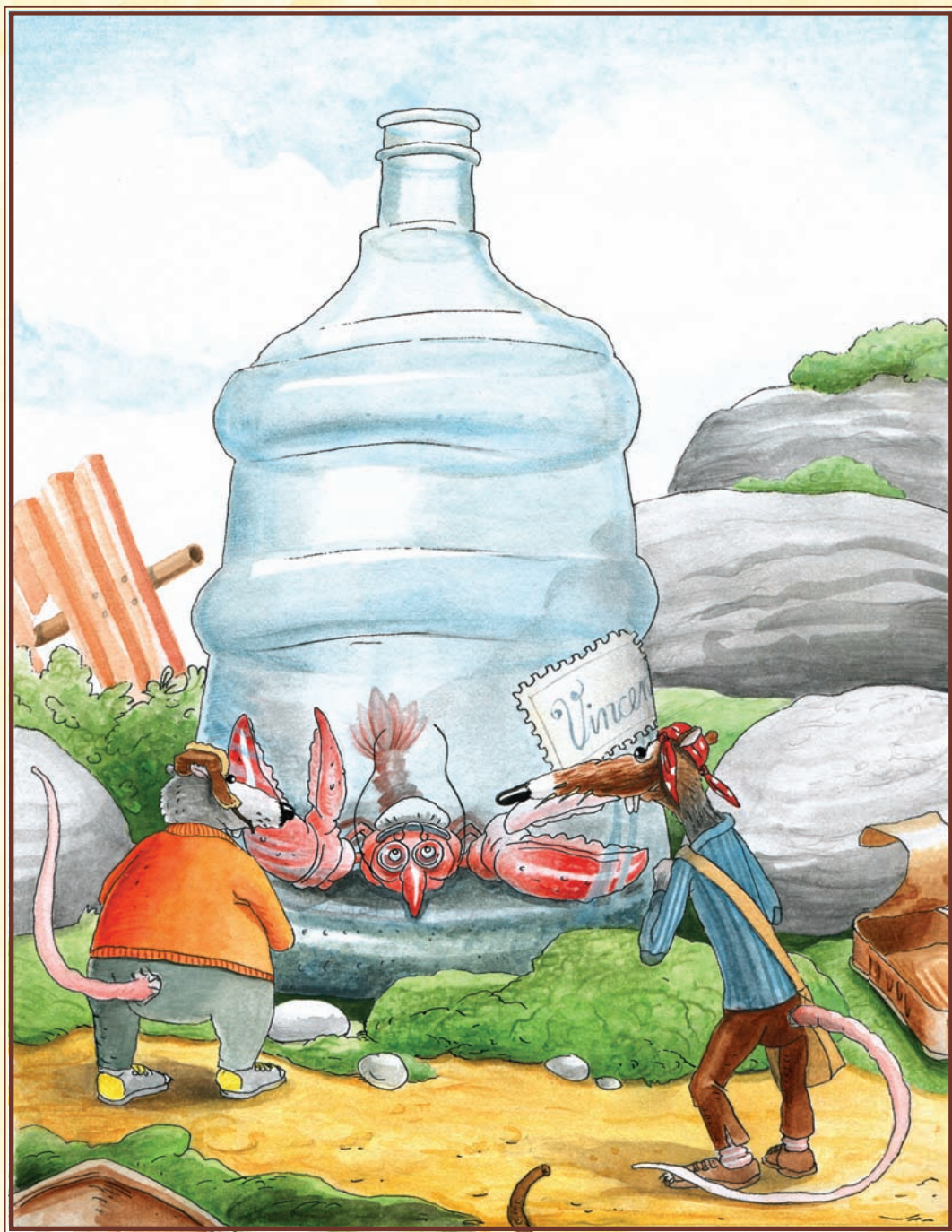
Hubert zabral, ale Vincent jen nadskočil.

Teprve když se přidal svalnatý Hodan, vytáhli raka ven.

„Povedlo se!“ jásali kryšáci.

Tab. 1

Rak Vincen
žije u věčném v láhvi.